

[Lilli Gyldenkilde]

end ikke sendt til Arbejdsmarkedsudvalget endnu, men den er den 31. maj sendt til Politisk-Økonomisk Udvalg. Jamen det er altså de mennesker, der sidder i Arbejdsmarkedsudvalget, der kan dagpengelovene, og det er faktisk dem, som har brug for at kunne give råd til deres folk om, hvad indholdet i den plan egentlig er.

Gang på gang må vi se i øjnene, at når statsministeren holder pressemøde med sin regering og sine ministre, hvor han fremlægger det hele for pressen, skal vi andre komme halsende bag efter. Enten skal vi tiltuske os et eksemplar af de forskellige ting et eller andet sted fra, eller også er vi altså udelukket fra debatten i 2-3 dage, og det giver jo regeringen et enormt forspring. Jeg vil ikke undlade at sige, at jeg agter at tage sagen op i Præsidiet, for jeg synes, det er ganske forkasteligt, at vi ikke kan være med i diskussionen fra starten af. Vi er jo valgt på lige fod med alle andre – nogle af os er endda valgt mere end ministeren, eftersom vi er valgt af vælgerne, hvad der jo er nogle ministre der ikke er.

Det sidste emne, jeg skal tage op, er arbejdsløsheden. Der har været talt umådelig meget om økonomi i dag, men meget lidt om arbejdsløsheden. Med den dagpengereform, der nu lægges op til i den hvidbog, som vi har tiltusket os muligheden for at se, sker der det, at man vil lave om på hele dagpengesystemet, sådan at folk skal have mindre, ud fra en betragtning om, at det nok vil give færre lønstigninger på arbejdsmarkedet. Det er simpelt hen ønsketænkning; det tror vi ikke på lader sig gøre.

Noget helt andet er, at man i planen – det har vi set, da vi endelig fik fat i tallene – allerede på nuværende tidspunkt opererer med meget færre arbejdsløse, end der faktisk er.

I den forbindelse vil jeg gerne citere fra planen, s. 153:

»Der sker en reduktion af de statslige udgifter til dagpengeydelse. Medlemmernes bidrag forøges, og arbejdsgivernes bidrag forøges. Omlægningen udgør en finanspolitisk stramning, hvilket isoleret set og overgangsvist øger ledigheden betydeligt.«

Det er jo stærke ord fra regeringen selv, når de siger, at de øger arbejdsløsheden ganske betydeligt. Arbejdsløshedstallet er i dag oppe på 286.000. Det er et tal, man end ikke regner med i arbejdsrapporterne, det er over 20.000 større, og

så står der, at man øger arbejdsløsheden ganske betydeligt. Og så skal vi skære ned på dagpengene!

Det er ikke den vej, vi skal. Den vej, vi skal, er at skabe beskæftigelse, og det håber jeg da vi får mulighed for, for vi må jo have et politikskifte.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg vil bare sige til fru Lilli Gyldenkilde, at hvis hun endelig vil sige noget om vores forslag om motiveret dagsorden, så burde hun egentlig rose det, i hvert fald hvis det skulle ske på baggrund af de udtalelser, SF ellers er kommet med om den plan, vi er blevet præsenteret for.

I vores forslag om motiveret dagsorden bliver der tydeligt givet udtryk for, at det, regeringen har foreslået, ikke er godt, og at vi mener, skattelettelserne skal gives i form af en forhøjelse af den skattefri bundgrænse i stedet for. Hvis fru Lilli Gyldenkilde og SF ellers mener noget med alt det, de har gået og sagt om hensynet til dem, der ikke har de høje indkomster, osv., har SF faktisk kun en eneste ting at gøre, og det er at sige ikke tak – det behøver man ikke til Fremskridtspartiet – men i det mindste at stemme ja til det dagsordensforslag, der foreligger.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

I SF har vi ikke på nuværende tidspunkt taget stilling til dagsordensforslaget, men det, der interesserer os at få at vide, er, om statsministeren anser det for at være et kabinetsspørgsmål. Det var det, der var baggrunden for den morsomme bemærkning, jeg tillod mig om, at vi måske så havde mere fornøjelse af Fremskridtspartiet i dag, end man skulle have troet ved beyndelsen af denne debat.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Altså sikke noget pjat! Det er sjældent, man hører så meget pjat på én gang på så kort tid her fra Folketingets talerstol, og det siger ellers ikke så lidt.

Det, man må gøre, er at forholde sig til vores dagsorden og sige, hvad man mener om den; man kan da ikke vente på, hvad statsministeren mener om den. Jeg ved godt, at statsministeren